

kan overdrages til den eksisterende genvindingsindustri. I sådanne tilfælde må det selvfølgelig forudsættes, at den, der gennemfører indsamlingen iøvrigt, kan opfylde kommunens krav hertil. Specielt må der herunder lægges vægt på at opnå en regelmæssig indsamling, således at den mere tilfældige indsamling undgås.

Ligesom ved de almindelige renovationsordninger kan det være hensigtsmæssigt, at kommunalbestyrelsen udsteder et regulativ om indsamlingsordningens tilrettelæggelse og gennemførelse. Heri kan eksempelvis fastlægges, at visse affaldstyper skal sorteres ved kilden, dvs. det kan pålægges den enkelte husholdning at placere kasserede aviser f. eks. i en særskilt opstillet beholder eller på anden nærmere foreskrevet måde. Udstedelsen af et sådant regulativ kan ske med hjemmel i § 11, stk. 3. Det vil eventuelt være hensigtsmæssigt at udarbejde et fælles regulativ, som indeholder regler om den almindelige renovationsordning og om eventuelle genanvendelsesforanstaltninger.

Af § 11, stk. 4 fremgår, at regler om indsamling fra erhvervsvirksomheder vil blive udformet således, at erhvervsvirksomheder skal kunne opnå dispensation fra at deltage i indsamlingsordninger. Dette indebærer bl. a., at erhvervsvirksomheder som godtgør, at genanvendelige materialer og produkter, som er omfattet af en indsamlingsordning, afhændes til genanvendelsesformål, kan fritages for at deltage i indsamlingsordningen.

I stk. 5 er indsat en hjemmel for kommunalbestyrelsen til at fastsætte afgifter til dækning af udgifterne ved en foranstaltet indsamling, samt for ministeren til at fastsætte nærmere regler for afgiftsfastsættelsen. Kommunalbestyrelsen bør søge indsamlingen tilrettelagt, således at udgifterne ikke overstiger de indtægter, som kan opnås ved afsætning af større mængder, samt de besparelser, som opnås ved indsamling og behandling af affald iøvrigt. Det understreges, at afgifterne i givet fald bør fastsættes således, at de svarer til nettoomkostningerne ved indsamlingsordningen.

§ 11 fastsætter ikke regler om, hvorledes kommunalbestyrelsen skal tilrettelægge den videre afsætning, som eventuelt forudsætter rensning af indsamlet materiale og transport til afsætningsstedet. Genvindingsindustrien i Danmark har fremhævet, at den eksisterende behandlingskapacitet i branchen skulle være tilstrækkelig til at varetage den oparbejdning, dvs. den rensning af det indsamlede materiale, som er nødvendig at foretage, inden det indsamlede materiale kan indgå i en genanvendelsesproces. Når det alligevel overlades til kommunalbestyrelsen at tage stilling til, om den

selv skal lade de indsamlede materialer oparbejde inden videresalg, skyldes det bl. a., at det i visse situationer, eksempelvis af beskæftigelsesmæssige årsager, kan være samfundsmæssigt ønskeligt at foretage en oparbejdning – f. eks. en vis sortering af returpapir fra industriaffald – som den eksisterende genvindingsbranche måske ikke ville finde driftsøkonomisk attraktiv.

I returpapirrapporten er det iøvrigt foreslået, at det overvejes at etablere en dansk avispapirfabrik, bl. a. for at sikre en stabil afsætning af indsamlede aviser. Som det indledende skridt til undersøgelse af mulighederne for at gennemføre et sådant projekt har finansudvalget ved aktstykket nr. 383 af 29. juni 1977 tiltrådt, at miljøministeriet indskyder op til 2,5 mill. kr. som aktiekapital i et aktieselskab, der skal undersøge mulighederne for at anvende danske celluloseråvarer, herunder returpapir, til papir- og papproduktion, og herunder tage stilling til en eventuel dansk produktion af avispapir baseret på returaviser samt dansk nåletræ og cellulose.

Til kapitel 5.

Til § 12.

Det er i overensstemmelse med nyere lovgivning inden for miljøministeriets område bestemt, at miljøministeren kan bemyndige miljøstyrelsen til at træffe afgørelse i medfør af regler, der udstedes med hjemmel i loven. Det er herved forudsat, at miljøstyrelsen skal varetage administrationen af lovgivningen på genanvendelsesområdet. Såfremt ministeren udsteder regler om forhold, hvor klageadgang skønnes nødvendig, hvilket f. eks. kan blive tilfældet, hvis tilsynsopgaver lægges ud til en lokal myndighed, kan det fastsættes, at miljøstyrelsen får beføjelse til at træffe endelig afgørelse i klagesager.

Til § 13.

I § 13 åbnes der mulighed for, at miljøankenævnet vil kunne indsættes som endelig klageinstans for de afgørelser, som vil blive henlagt til miljøstyrelsen som 1. instans ved udstedelse af regler i medfør af §§ 6–9. Da der typisk vil blive tale om i bekendtgørelser at åbne mulighed for, at miljøstyrelsen meddeler konkrete dispensationer, vil miljøankenævnet i sådanne tilfælde kunne indsættes som klagemyndighed.

Af stk. 3 fremgår, at det vil være overladt til miljøministeren af fastsætte nærmere regler om ankenævnets sammensætning m. v. Det er hensigten, at der med udgangspunkt i reglerne i miljøbe-